

hvad der allerede var fradraget før den 11te Juni 1875, men naar de blot påsæde det, kunde de blive ved at fradrage og anvende det Fradragne paa samme Maade som hidtil, blot at det ikke gik ind i Stiftsmidlerne. Hele Spørgsmaalet om Administrationens Ret til at beklippe, omordne og nedlægge Embeder var slet ikke berørt i Forslaget i Fjor, lige saalidt som ved det i Mar. Der er kun en eneste Maade, hvorpaa det ærede Medlem kan opnaa at faae noget saa umaadeligt Færligt lagt ind i den sidste Passus, der i Virkeligheden ikke er andet end den samme Erklæring, som stod i Betænkningen i Fjor, og som er nødvendig, hvis man da ikke vil gaa langt, langt videre end i Fjor, og det er ved at anstille sig i en Gråd uvidende om den hidtil gjældende Ret, som jeg ikke tror, at Nogen er. Sluttelig siger det ærede Medlem, at der ligger en meget stor Fare i dette Forslag, fordi der staar Ordet „Konge“, thi paa dette Ord troede det ærede Medlem, at man mulig kunde støtte en saakaldet høitirkelig Theori. Ganske vist betyder „Konge“ almindelig i Lovsproget i Grundloven og alle andre Love: Den konstitutionelle Konge, og jeg tror, at det ærede Medlem aldrig nogensinde vil falde paa, at det skal betyde Andet; men, siger det ærede Medlem: „Konge“ kunde betyde noget Andet, vel ikke i det juridiske, men derimod i det høitirkelige Sprog, og saa kunde det være, at de høitirkelige forstod denne Lov urigtigt. Ja, skulde den Ulykke indtræffe, maatte vi virkelig lade de høitirkelige om denne Misforstaaelse. Jeg tror dog ikke, at dette er nogen synderlig heldig Argumentation. Derfor det ærede Medlem tror, at man af saadanne Grunde maa undlade at bruge Udtrykket „Konge“ her, maatte man aldrig bruge det — thi der findes altid Mennesker, som kunde lægge en anden Betydning deri — og navnlig aldrig i geistlige Love; thi saa kunde der jo deri ligge en Anerkjendelse af, at „Kongen“ betød „Kongen“ personlig. Derom er der imidlertid ikke Tale her. Jeg siger derfor til det ærede Medlem det Samme her, som jeg sagde i den foregaaende Sag: Hvorfor opstiller det ærede Medlem ikke igen sit Forslag fra i Fjor, som han fandt var saa klart, og hvorved der efter hans Mening opnaedes saa uendelig Meget, skjøndt jeg tilstaa, at jeg ikke har kunnet se det eller kunnet finde Noget deri, som ikke opnaas langt fuldstændigere og tydeligere ved vort Forslag. Forskjellen melle n de to Forslag er kun denne, at Forslaget fra i Fjor kunde misforstaaes og blev misforstaaet, medens Forslaget i Mar ikke kan misforstaaes, i det Mindste ikke, naar man har nogen Logik. Derfor, som sagt, har det ærede Medlem ikke stillet sit Forslag op, naar han finder, at det er saa godt? Det forstaaer jeg ikke. Der er et andet æret Medlem, som har været betænkelig ved vort Forslag, ikke har fundet det tilstrækkelig vidtgaaende eller ment, at det ikke ordnede Forholdet

paa en tilstrækkelig klar og tydelig Maade, og dette Medlem — det ærede Medlem for Maribo Amts 3die Valgkreds (Clausen) — har da stillet et Forslag, som han i Gaar motiverede. Dette Forslag søger virkelig praktisk at løse det Spørgsmaal, han har gjort til Gjenstand for sin Kritik, og jeg kan ikke sige Andet, end at jeg anser denne Løsning for tiltalende. Det er ganske klart, at Forslaget gaar betydelig videre, end Folkethinget hidtil er gaaet; thi det gaar ind paa ikke blot at kontrollere den fremtidige Anvendelse af Afdragene, men paa at hindre selve disse. Dette er Noget, der ikke har været tilfjogtet hverken ved Forslaget i Mar eller ved Forslaget i Fjor; selve Afdragene ere i alt Fald ikke juridisk skaffede af Veien ved Noget af disse Forslag, saa at altsaa det ærede Medlems Forslag indfører noget helt Nytt, gaar betydelig videre. Hvis der nu var nogen Udsigt til at staffe en Mægling eller Forstaaelse tilveie paa dette Grundlag, saa kunde jeg være tilbøielig til at gaa ind paa dette Forslag; men det forekommer mig, saaledes som Sagen staar for Diebliffet, at vi ikke kunne naae at sætte Forslaget igjennem. Den ærede Minister udtalte sig meget bestemt imod det, medens det Forslag, Flertallet har stillet, vistnok vil kunne medføre en Løsning, som vi i alle Tilfælde maa betragte som tilfredsstillende i Forhold til, hvad Folkethinget hidtil har villet; jeg tror derfor, at vi for Liden neppe bør gaa det Skridt videre, som det ærede Medlem tilfjogter, hvorhos jeg ogsaa skulde henstille til ham, om han maatte finde det rigtigt at gjøre et saadant Skridt. Jeg skal selvfølgelig ikke udtale mig mod Forslaget, men dog tilraade at stemme for Flertallets Forslag, der for det Første har den Fordel, at det begrænses Fordringerne til det, som vi hidtil have villet, og dernæst synes at kunne tilveiebringe Enighed mellem de forskjellige modstaaende Anstuelser.

Formanden (Krabbe): Der er endnu indtegnat 6 Talere, saa at Forhandlingerne ikke ville kunne tilendebringes i dette Møde. Jeg skal derfor standse her og beramme et nyt Møde til i Aften Kl. 7 $\frac{1}{2}$. Dagsordenen vil da være:

Fortsettelse af anden Behandling af:
Forslag til Finantslov for Finantsaaret fra
1ste April 1878 til 31te Martz 1879.

Mødet hævet Kl. 4,50.